

«Όταν ασθενώ, τότε δυνατός ειμί» (Β΄ Κορ. ιβ΄ 10)

/ Ορθό

Του Νίκου Νικολαΐδη, Ομοτίμου Καθηγητού

Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών

Υπάρχει, κατ' αρχήν, μια φαινομενική αντίφαση στο νόημα του λόγου τούτου.

Συνήθως η ασθένεια συναρτάται με την αδυναμία.

Και παρακολούθημα της κακοπάθειας είναι ο πόνος, σωματικός και ψυχικός.

Έτσι εξηγείται, γιατί οι άνθρωποι έχομε επιστρατεύσει ιδρύματα και διαθέτομε τεράστια ποσά για την αντιμετώπιση του πόνου.

Ωστόσο, στο πιο πάνω αποστολικό απόφθεγμα παρατηρείται μια ανατροπή: Η ασθένεια υπερβαίνει την αδυναμία και αποβαίνει πηγή δύναμης. Και μάλιστα, η κατ' εξοχήν αιτία ενδυνάμωσης.

Ασφαλώς, ο Απόστολος Παύλος δε μιλά θεωρητικά.

Άλλωστε, έχουν προσωπική γνώμη οι παραλήπτες του γράμματός του ποιες και πόσες είναι οι κακοπάθειές του.

Κάμνει γι' αυτές λόγο στην επιστολή του (Β΄ Κορ. κεφ. ιβ΄) και αλλού. Εκτός από τις «ύβρεις, τις δυσκολίες, τους διωγμούς, τις πολλές του στενοχώριες» (στίχ. 10), που καθημερινά και αδιάλειπτα δέχεται από δικούς του και εχθρούς του, υφίσταται και ο ίδιος ακατάσχετη ταλαιπωρία, εξαιτίας μιας ακαθόριστης και άγνωστης σ' εμάς ασθένειας. «Εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί», λέγει, «άγγελος

σατάν (άγγελος του σατανά, αφού ο σατανάς είναι η πρωτογενής αιτία των κακοπαθειών μας), ίνα με κολαφίζη» (στίχ. 7). [\(περισσότερα...\)](#)